

П. Ю. Тодоровъ и др. Той е синъ на бедни родители и още като ученикъ въ родния си градъ билъ принуденъ да помага недѣленъ день въ книжарницата на известния въ Еленско даскалъ Дичо. Просвѣтениятъ книжаръ давалъ на любознателния ученикъ разни книжки за прочитъ. Много обичалъ малкия Кириловъ да чете запискитѣ на Захарий Стояновъ по българскитѣ възстания и да слуша разказитѣ на даскалъ Дичо за дѣда Илариона Макариополски и за нашитѣ славни черковни борби.

Когато наставало жетва — даскалъ Дичо водилъ малкия помагачъ по нивята си да събира класоветѣ следъ жетваркитѣ и да носи вода за разхладяване на работниците. Жегата на лѣтния день не дотѣгала на Кирилова. Той изпълнявалъ ревностно възложената му работа, увеличалъ се въ пѣснитѣ на жетваркитѣ, упивалъ се въ красивитѣ игледки на нивя и кръстци и не усѣщалъ, кога се минавалъ деня.

Така въ душата на бждащия писателъ се слататъ първитѣ впечатления по жетва и ведрото чувство къмъ природата.

Презъ това време Иванъ Кириловъ се сближава съ връстника си П. Ю. Тодоровъ, който сжщо стана отпосле виденъ български писателъ. Дветѣ момчета обичали много да слушатъ приказкитѣ, които имъ разказвала при слънчевъ залѣзъ познатата знахарка баба Краса. Нашитѣ млади читатели си спомнятъ за тази приказлива бабичка отъ миналата година, когато говорихме за живота на Кириловия другаръ П. Ю. Тодоровъ. Като слушалъ често приказкитѣ на бѣловласата бабичка, у Кирилова се пробудило желание да почне и той да разказва и да пише народни пѣсни и приказки.